

3. STUDIJA

DANI ČEKANJA NA KRALJEVSTVO

–DANIJEL XII–

Djelo Kraljevstva Sažeto—Razdoblje Čekanja trebalo je biti Obilježeno Velikim Porastom Spoznaje i Putovanjem—Newtnovo Predviđanje i Željeznica—1260 Dana—Poplava iz Ustiju Zmaja—1290 Dana Obilježava Širenje Razumijevanja Vizije, Djelomično Točno—Razočarenje, Kušnja i Posljedice—1335 Dana—Tada Blagoslov na one koji „čekaju“—Gospodinovo Ukazivanje na Te Dane Čekanja, u Usporedbi o Deset Djevica.

U 11 POGLAVLJU bilo je ukazano na „Vrijeme Svršetka,“ dok dvanaesto poglavlje ukazuje na Kraljevstvo, i govori o čekanju, itd., koje će prethoditi njegovoj uspostavi, tijekom „Vremena Svršetka.“ Prva tri retka u nekoliko riječi izražavaju veličanstveni ishod Božjeg plana.

„U ono vrijeme podignut će se Mihael, veliki knez anđeo, koji zaštićuje sinove tvojega naroda. Bit će vrijeme tjeskobe, kakve nije bilo nikada, otkako je naroda, do onoga vremena. Ali će se tvoj narod spasiti u ono vrijeme, svi, koji se nađu zapisani u knjizi. Mnogi od onih, koji spavaju u prahu zemaljskom, probudit će se, jedni na život vječni, drugi na sramotu i prijekor vječni. Pobožni će sjati kao sjajno nebo [Sunce—Mat. 13:43], i oni, koji su mnoge privodili k pravednosti kao zvijezde u sve vjekove.“

Ako je u jedanaestom poglavlju, sažetak 2300 godina svjetske povijesti bilo kratko i istaknuto, i to jasno, tada je ovaj sažetak Mesijanske Milenijske vladavine, u tri retka, to još i više. No ipak sve je tamo. Mihael (što znači „Tko je kao Bog,“ ili onaj koji predstavlja Boga) koje je ovdje primjenjeno na našeg velikog Otkupitelja, koji je uistinu veliki knez postavljen od Boga da stoji za i izbavlja Danijelov narod, Božji narod—sve koji ljube Boga u istini i iskrenosti—pravi Izraelci. (Rim. 9:6,25,26; Gal. 6:16) On će ih osloboditi od grijeha, neznanja, boli i smrti, i od svih progonstava i napada Sotoninih zaslijepljenih slugu, koji su ih u prošlosti gotovo svladali. Svi pronađeni u Janjetovoj knjizi života bit će zauvijek izbavljeni, od svih neprijatelja: oni koji su zapisani dostojnima tijekom Židovskog i Patrijarhalnog doba isto tako kao i oni zapisani tijekom Evanđeoskog doba, i oni koji će biti zapisani tijekom Milenijskog doba. Premda će sav Božji narod (svi koji ga vole i slušaju nakon što su došli do spoznaje o njemu) biti izbavljen, ipak su pažljivo navedeni stupnjevi časti koji će nekima biti dani—pobjednici; također i činjenica da će neki od velikana prošlosti—Aleksandar, Neron, Napoleon, Cezari, pape, itd.,—čiji su talenti, zloupotrebjeni i skršeni dok su zaslijepljivali svijet, biti viđeni u njihovim pravim karakterima, i bit će posramljeni i obeščašćeni tijekom tog Milenijskog doba. Niti ovaj kratak pregled Kristove vladavine izostavlja spominjanje velikog vremena nevolje s kojom će biti uvedena—vrijeme nevolje s kojom se ne može usporediti nijedna prijašnja revolucija, nevolja u usporedbi s kojom će i Francuska Revolucija biti mala, doba tjeskobe, kakve ne bijaše nikada otkada je naroda, ne, niti će je više biti; jer taj veliki knez, Mihael, ne samo da će osvojiti cijeli svijet, nego će njegova vlast biti vječna vlast. Pravda je temelj

njegovog prijestolja, i kada čovječanstvo jednom okusi koristi od njega velika većina neće nikada pristati na drugoga, jer će njegovo Kraljevstvo biti „žudnja svih naroda.“

Ovdje se nit ovog proročanstva, dosežući svoju punu duljinu, zaustavlja, i preostali reci ovog poglavlja su u svrhu opskrbljivanja (ne Danijela i njegove su sluge onog vremena, nego Božju djecu, Danijelove su sluge koji žive u Vremenu Svršetka) izvjesnih razdoblja od 1260, 1290 i 1335 simboličnih dana, odnosno, s kojima će mo mi u pravo vrijeme, biti uvjereni , što se tiče vremena u kojem živimo da je to zaista vrijeme Žetve ili „Kraj“ Evanđeoskog doba.

Danijel, koji je čuo dugi izvještaj o sukobima među kraljevstvima ovo svijeta, i sada na kraju za pobjedu Božjeg Kraljevstva u rukama Mihaela, velikog Kneza, žarko je želio znati *kada* će on izbaviti Gospodinov narod. Međutim rečeno mu je (redak 4): „A ti, Danijele, zatvori riječi i zapečati knjigu do vremena svršetka: mnogi će [tada] juriti amo-tamo, i znanje će se umnožiti.“

Ne samo da općeniti porast spoznaje kojeg se iskusilo potvrđuje učenje Danijela XI, da je Vrijeme Svršetka počelo 1799, nego također i prorečeno jurenje amo-tamo—puno putovanja koja su brza—također to potvrđuje. To sve pripada Vremenu Svršetka. Prvi parobrod je proradio 1807; prva parna kola 1831; prvi telegraf 1844; danas tisuće mamutskih automobila i parobroda prevoze mnoštva ovamo i onamo, „amo-tamo.“

Gospodin Isaac Newton, slavni astronom iz sedamnaestog stoljeća, bio je jako zainteresiran za ovu izjavu Proroka Danijela, i objavio je svoje vjerovanje da se u ispunjenju iste ljudska spoznaja bude toliko povećala da će ljudi vjerovatno putovati brzinom od oko 80 km na sat.

Voltaire, istaknuti Francuski nevjernik, uhvatio se te izjave i podrugljivo napomenuo:

„Pogledajte sada moćni um Newtona, velikog filozofa koji je otkrio zakon gravitacije: kada je zašao u godine i snašla ga staračka iznemoglost, počeo je proučavati knjigu poznatu kao Biblija i da bi pripisao zaslugu njenoj nevjerovatnoj gluposti on bi htio da vjerujemo da će se spoznaja čovječanstva toliko povećati da ćemo s vremenom biti u stanju putovati 80 km na sat. Bijedni senilni starac!“

Obojica ovih ljudi umrli su davno prije nego što je Vrijeme Svršetka donijelo svoje predivno povećanje znanja, što i više nego ispunjava predviđanje Kršćanskog filozofa, temeljeno na božanskom otkrivenju.

Ne na Danijela, nego za Božju djecu koja žive tijekom Vremena Svršetka, se odnosi razgovor, opisan u recima 5-7: „Tada ja, Danijel, pogledah, i gle, ondje stajahu druga dvojica, jedan s ove strane riječne obale [*riječne bujice Ba*], a drugi s one strane riječne obale. I reče jedan čovjeku odjevenu u lan, koji bijaše nad vodama rijeke: Koliko dugo će biti do kraja tim čudesima? I čuh čovjeka odjevena u lan, koji bijaše nad vodama rijeke, kada je podigao svoju desnicu i svoju lijevicu prema nebu i zakleo se onime koji živi zauvijek, da će [kraj] to biti na neko vrijeme, vremena i pola vremena.“

Stvar posebnog istraživanja bila je „grozota koja pustoši,“ u poglavlju 11:31-33, koju je Danijel s pravom povezo sa užasnim likom viđenim u prethodnim vizijama, zapisanima u poglavljima 7:8-11,21,24-26, i 8:10-12, 24-26.

Vrijeme, vremena i pola vremena, ili tri i pol vremena ili godine ($360 \times 3 \frac{1}{2} = 1260$ dana, simbolično vrijeme—1260 doslovnih godina), ovdje spomenutih, drugdje je pokazano da su razdoblje Papinske moći. Usporedi Dan. 7:25; 12:7 i Otkr 12:14

sa Otkr. 12:6; 13:5. „Bujica,“ u kojoj ili tijekom koje završava tih 1260 godina Papinske moći—kako je pokazano s anđelom koji stoji ponad bujice, objavljujući granicu vremena—simbolizirala je stanje stvari tijekom Francuske revolucije na što je već ukazano. To je ista bujica spomenuta u Otkr. 12:15,16, gdje je pokazana mnogo potpunije, kako izlazi iz ustiju zmije ili zmaja, i gdje je njen pravi cilj, sa Sotoninog stanovišta, objašnjeno da je bilo preplaviti „ženu“ (protestirajuću Crkvu Božju), kada su se njenih tri i pol vremena (1260 godina) skrivanja u pustinji bližila kraju, i ona izlazila sve istaknutijom „naslonjena na [rame] svoga ljubljenoga,“ Riječ Božju. (Pjesma 8:5)

Kao simbol, voda općenito predstavlja *istinu*, i simbol čuva svoje značenje iako može biti rečeno da izlazi iz usta zmaja ili zmije. Misao koja je prenešena s tim simbolom je da *istina* treba biti donešena preko zlih zastupnika, i sa zlom namjerom. I mi utvrđujemo upravo ovo: snaga Francuske revolucije leži u činjenici da je bila potaknuta mnogim tvrdim *istinama*, što se tiče mješanja svećenstva u svjetovne poslove i državnštva, i što se tiče individualnih prava i sloboda svih. „Prava čovjeka“ su zaista bila lozinka te pobune protiv civilnog i svećeničkog ugnjetavanja. Istine što se tiče ljudskih prava bile su viđene i tamo izražene što prouzročuje iznenađenje kad uzmemo u obzir neznanje, praznovjerje i sluganstvo tih vremena, pod kojima su mase toliko dugo ležale. Mnoge od *istina* koje su tada kao „bujica“ zahvatile Francusku, plaveći je s krvlju, su sada općenito prihvaćene među svim civiliziranim narodima; međutim bile su presnažne, i nekako su se previše iznenada pojavile, za to vrijeme.

Zaista, proročanstvo jasno pokazuje da zmija, Sotona, nije namjeravao ono što je pod Božjom providnošću rezultiralo, nego suprotno. U tome je nadmudrio sam sebe, kao što je

učinio i u drugim prilikama. Sotona nikada neće poslati vode istine da blagoslovi i osvježi i oslobodi iz ropstva: baš naprotiv njegov je napor bio da sve zajedno zasljepi i sigurno sveže čovječanstvo pod neznanjem i praznovjerjem; i ova iznenadna poplava voda (istine) bila je osmišljena da djeluje kao sredstvo za povraćanje, da vodi do izbacivanja *hrane* slobode koju je narod već bio primio iz Biblije, kao rezultat Reformacije, i da tako prisili vladare i učitelje da se suprotstave istini kroz strah od anarhije.

Sotonin projekt u poticanju Francuske revolucije bio je da stvori uzbunu kroz cijelu Evropu, posebno među utjecajnom klasom, koja je bila nesklona slobodi i da ilustrira u Francuskoj teoriju da, gdje praznovjerja Rima imaju biti svrgnuta i slobodi dat puni zamah, sav zakon i red će brzo doći kraju. To je bio majstorski udarac poretka, dostojan svog autora, i osmišljen, kao što prorok pokazuje, da svlada „ženu“ (obnovljenu Crkvu), i da vrati sve konzervativne i ljubitelje mira—vladare i podanike—natrag u jedinstvo i sklad s Papinstvom. Neuspjeh plana nije bio zbog nedostatka lukavosti njegovog projektanta, nego zbog Božje moći koja se uplela, s kojom je on u stanju prouzročiti da sve stvari rade zajedno na dobro.

U ovom se slučaju jasno može pratiti Božji plan, za zaštitu „žene“ (Crkve) od Sotoninih smicalica i zbog prouzrokovanja da se namjerno zlo okrene na dobro, u točnom ispunjenju predviđanja koje je dato prije tisuću i sedamsto godina, naime: „I pomogne zemlja ženi, i otvori zemlja svoja usta i proguta bujicu koju je zmaj izbacio iz svojih usta.“ „Zemlja,“ u simbolu, kao što je već objašnjeno predstavlja društvo—ljude koji ljube red--; i povijesna je činjenica da je bujica istine koja se proširila Francuskom—optuživanjem Papinstva i njegovog svećenstva koje se mješa u svjetovne poslove, i monarhije i njene parazitske aristokracije, kao odgovornih uzroka za mnogo neznanja,

siromaštva i praznovjerja kod naroda—bila progutana, ili upijena od naroda Evrope općenito (Rimske „zemlje“). To je bilo slučaj u tolikoj mjeri, da premda su Papinstvo i kraljevska aristokracija bili u potpunosti uzbunjeni, oni su također bili skroz razjedinjeni, padom Papinskog utjecaja isto tako kao i Napoleonovih vojski. I kada je „čovjek sudbine“ bio u potpunosti skršen, i vladari Evrope formirali ono što je bilo nazvano „Sveta Alijansa,“ za potiskivanje sloboda naroda i produženje njihovih prijestolja, bilo je prekasno da se sputa narod; jer popivši bujicu voda, oni se ne bi podložili. Bilo je također prekasno razmišljati o ponovnoj uspostavi Papinstva, koje je već bilo toliko strašno poniženo i čija su prokletstva protiv slobode i Francuske išla na štetu njemu samom; pa tako papa *nije niti bio pozvan* da se pridruži „Svetoj Alijansi,“ od koje bi on prije bio priznat kao glava. Tako je „ženi,“ obnovljenoj i napredujućoj Crkvi Božjoj, bilo pomognuto, bila je pošteđena toga da bude svladana, i tako su sloboda i istina istupile naprijed kao istaknute pred ljudima; i od tog vremena pa nadalje duh slobode i Božje Riječi vodio je sve koji su ih bili spremni slijediti, u sve veće svjetlo i istinu.

Ovdje je dakle, bila „bujica“ koja je označila i kraj Papinske moći i početak Gospodinovog „Dana pripreme“ ili „Vremena Svršetka.“ Gospodinov je glasnik bio proročanski viđen kako stoji ponad te bujice, da objavi kraj jednog vremena, dva vremena i pola vremena. I ta je objava bila data kao odgovor na pitanje, „Koliko dugo će biti do kraja tim čudesima?“ „Čudesa“ na koja se tu ukazuje nisu bile stvari iz poglavlja 12:1-3, koje se odnose na Božje Kraljevstvo. To nisu bile čudne već očekivane stvari. „Čudesa“ su bile nevolje, progonstva i kušnje Božjeg svetog naroda koje su se dogodile u međuvremenu, *posebno* tijekom, i kao rezultat, nadmoći osobite sile ili „roga,“ Papinstva; u vezi čega se Danijel prije posebno raspitivao.

(Dan. 7:19-22) Pitanje je bilo, koliko će dugo Bog dopuštati ta nevjerovatna izokretanja istine, tu nevjerovatnu prijevaru njegove djece i nacija? Dani odgovor odmjerava Papinsku moć, dajući jasno vrijeme njegovog kraja, i dodaje, „da će se sve to [čudesaj] svršiti kada on dovrši rasulo snage svetoga naroda.“

U retku 5, Danijelu su pokazane osobe s obje strane „bujice,“ kako zajedno pitaju kada čudesa trebaju završiti. Čini se da to upućuje na to da čak i kada Papinska moć bude završena, da će ljudi biti u sumnji kao i prije, da li je ili ne njegova progoniteljska i tlačiteljska moć došla kraju. I nije nikakvo čudo, kada se sjetimo da čak i kada je njegova moć bila slomljena, nakon što mu je „oduzeta vlast,“ i čak dok biva gutan, taj „rog“ nedavno, 1870, izgovorio velike riječi što se tiče svoje nepogrešivosti. Danijel, predstavljajući svece, kaže (Dan. 7:11), „Tada se zagledah [nakon što mu je vlast otišla i on bio bespomoćan da dalje gazi istinu, snagu svetog naroda] zbog glasa velikih riječi što ih govoraše rog: gledah sve [nije zadobio moć nad svetima i nad istinom, ali ima drugačiji učinak] dok zvijer ne bi ubijena, a tijelo njegovo uništeno i predano ražarenu ognju“—općoj anarhiji. Tako je pokazano uništenje ostatka vladavina u starom Rimskom carstvu, prouzrokovanim sa obmanjujućim utjecajem nastavljenih Papinskih bombastičnih izjava, čak i nakon što mu je vlast bila oduzeta.

Budući da kraj vremena Papinske moći nije bio tako jasno određen, sa zbivanjima tijekom Francuske Revolucije, nego također i sa događajima poglavlja 11:40-44, koji označavaju samu godinu 1799, mi možemo slobodno mjeriti unatrag 1260 godina da zapazimo kada je Papinska moć imala svoj početak. Ako utvrdimo da je to bilo tada, mi imamo naš dokaz jednako jasan i snažan kakvog bi vjera zahtjevala. Idemo to sada potvrditi.

Mjerenjem unatrag 1260 godina od 1799 dovelo bi nas do A.D. 539, gdje ćemo pokazati da je počela Papinska moć. Međutim Papinski je sistem bio tolika mješavina državnštva i mješanja svećenstva u politiku, i imao je tako mali i postupan početak, isto tako kao i postupni završetak, da bi bila razumna isto tako kao i moguća različita mišljenja o njegovom početku, sve dok ne dobijemo od Boga određene datume za njegov uspon i pad, i vidimo koliko su ispravni. Papinstvo je zahtjevalo nadmoć u crkvenim i državnim stvarima, i miješalo se u politiku, prije nego je bilo priznato od svojih protivnika; isto kao što je također pokušalo iskazivati civilni autoritet, i proglasilo svoju glavu nepogrešivom, od razdoblja za koje proročanstvo pokazuje da mu je moć bila slomljena i počeo njegov završetak. Međutim Papinstvo nije bilo priznato od Italijanskog naroda provincije Romagne od kad su čini neznanja i praznovjernog strahopoštovanja bile skršene tijekom Francuske Revolucije. Iako je s vremena na vrijeme, između revolucija, papa sjedio kao nominalni vladar Papinskih država, bio je samo kao strani osvajač, predstavnik Austrije ili Francuske, čije su ga trupe naizmjenice štatile u službi.

Sada, znajući da je 1260 godina počelo A.D. 539, mi smo u stanju utvrditi ono što prije nije bilo prepoznato. Sami Papisti su više skloni datirati početak svoje moći ili na obraćenje Konstantina i nominalnu kristijanizaciju Rimskog carstva A.D. 328, ili kada je Karlo Veliki darovao Papinske države crkvi A.D. 800. Međutim, činjenice stoje, da Konstantin ni u čemu nije priznao civilnu moć kao pravo ili posjed crkve. Baš naprotiv, iako je davao prednost Kršćanstvu, zapravo je crkva bila ta koja je učinila cara u najmanju ruku svojom udruženom glavom, tako da je car sazivao crkvene sabore i mješao se u crkvene stvari. Datum A.D. 539, pokazan proročanskim mjernim štapom 1260

godina, je gotovo na pola puta između tog saveza crkve i carstva A.D. 328, i njegovog punog, potpunog priznanja od Karla Velikog, kao glave sveg autoriteta—djelitelja civilnog isto tako kao i vjerskog autoriteta—A.D. 800.

Od Konstantinovog vremena, Rimski biskupi držali su najistaknutiji položaj pred svijetom, i naskoro su počeli zahtijevati autoritet nad svima drugima—u crkvi isto tako kao i u svijetu—zahtijevaći da bi *jedna* osoba trebala biti priznata kao autoritet ili glava u crkvi, i da bi to trebao biti netko od Rimskih biskupa. Oni su tvrdili da su Petar isto tako kao i Pavao živjeli u Rimu, i da je Rim tako bio konstituiran kao sjedište apostolskog autoriteta, i da također zbog toga, što je dugo bio sjedištem Careva i sjedište civilne vladavine, on zadržava mjesto autoriteta u mislima ljudi.

Međutim ovim se izvoljevanjima nije lako popuštalo. Naširoko je bio duh rivalstva, i ostali biskupi iz drugih velikih gradova također su zahtjevali nadmoć, neki na jednom a neki na drugom temelju. Rimski biskup tako nije bio priznat od cara, Justinijana, sve do A.D. 533. To je bilo u povezanosti sa toplom vjerskom raspravom u kojoj je car zauzeo stranu Rimskog biskupa, priznajući da je Djevica Marija dostojna klanjanja, i raspravljajući sa Eutihijancima i Nestorijancima u svezi razlika i spoja u prirodama našeg Gospodina Isusa. Car se prepao da bi raprava mogla podijeliti crkvu, i tako podijeliti carstvo koje je bilo željno još čvršćeg ujedinjenja; jer čak i u tim ranim danima nominalna crkva i carstvo bili su jedno te isto—„Svijet Kršćanstva.“ U želji da ima neki autoritet kao standard za rješavanje rasprava, i da kaže ljudima u što da vjeruju a u što ne, i utvrdivši da je Rimski biskup već bio najpopularniji od podnositelja zahtjeva na primat (papstvo ili upraviteljstvo), isto tako kao i najortodoksniji—jedan koji je bio gotovo u skladu sa

carevim gledištima o pitanjima—Justinijan, je s dokumentima, ne samo osudio nauke Eutihijanaca i Nestorijanaca, nego, obraćajući se Rimskom biskupu kao *Glavi* svih svetih crkava, i svih svetih svećenika Božjih, ga je tako priznao, i želio pomoći papi u otklanjanju hereze i u uspostavljanju jedinstva crkve.

U vezi s tim ukazom, car se tako obratio Papi Ivanu, Rimskom Patrijarhu*:

„Pobjedonosni Justinijan, odani, sretni, poznati, trijumfalni, uvijek august, Ivanu, presvetom nadbiskupu njegovanog grada Rima, i patrijarhu. Iskazujući počast Apostolskoj Stolici i tvojoj Svetosti (što je uvijek bila i jeste naša želja), i štujući tvoju Blaženost, kako dolikuje ocu, požurili smo skrenuti pažnju vašoj Svetosti na sve što je zabrinjavajuće u vezi stanja crkava, budući je uvijek bila naša velika želja čuvati jedinstvo vaše Apostolske Stolice, i položaj svetih crkava Božjih, koje se još uvijek održava i ostaje neuzdrmano, s ničim da ga se

*"Victor Justinianus, pius, felix, inclytus, triumphator, semper Augustus, Joanni sanctissimo Archiepiscopo almae Urbis Romae et Patriarchae.

"Reddentes honorem apostolicae sedi, et vestrae sanctitati (quod semper nobis in voto et fuit et est), et ut decet patrem honorantes vestram beatitudinem, omnia quae ad ecclesiarum statum pertinent festinavimus ad notitiam deferre vestrae sanctitatis; quoniam semper nobis fuit magnum studium, unitatem vestrae apostolicae sedis, et statum sanctarum Dei ecclesiarum custodire, qui hactenus obtinet, et in commote permanet, nulla intercedente contrarietate Ideoque omnes sacerdotes universi Orientalis tractus et subicere et unire sedi vestrae sanctitatis properavimus. In praesenti ergo quae commota sunt (quamvis manifesta et indubitata sint et secundum apostolicae vestrae sedis doctrinam ab omnibus semper sacerdotibus firme custodita et praedicata) necessarium duximus, ut ad notitiam vestrae sanctitatis perveniant. Nec enim patimur quicquam, quod ad ecclesiarum statum pertinet, quamvis manifestum et indubitatum sit, quod movetur, ut non etiam vestrae innotescat sanctitati quae caput est omnium sanctarum ecclesiarum. Per omnia enim (ut distum est) properamus honorem et auctoritatem crescere vestrae sedis."

nadvlada. I stoga smo požurili uputiti u to Stolicu vaše Svetosti, i ujediniti s njom, sve svećenike cijele Istočne oblasti. Stoga smo trenutno držali neophodnim skrenuti pažnju vaše Svetosti na stvari koje su u komešanju, koliko god da su jasne i izvjesne, i koliko god da su uvijek bile čuvane i proglašene od svih svećenika u skladu s naukom vaše Apostolske stolice. Jer mi ne dopuštamo da se podižu bilo kakva pitanja u vezi bilo čega što se tiče stanja crkava, koliko god da su jasna i izvjesna, a da to nije bilo obznanjeno vašoj Svetosti, koji je Glava svih svetih crkava. Jer u svim stvarima (kao što je bilo rečeno) mi rado dodajemo časti i autoritetu vaše Stolice.“

Sljedeća poslanica ukazuje na izvjesna gledišta, nazvana heretičkima, a koja su uzrokovala komešanje, i spominje da je careva vjera u skladu sa onom Rimske Crkve. Ona zaključuje kako slijedi*:

*"Suscipimus autem sancta quatuor concilia: id est, trecentorum decem et octo sanctorum patrum qui in Nicaena urbe congregati sunt: et centum quinquaginta sanctorum patrum qui in hac regia urbe convenerunt: et sanctorum patrum qui in Epheso primo congregati sunt: et sanctorum patrum qui in Chalcedone convenerunt: sicut vestra apostolica sedis docet atque praedicat. Omnes ergo sacerdotes sequentes doctrinam apostolicae sedis vestrae ita credunt et praedicant. "Unde properavimus hoc ad notitiam deferre vestrae sanctitatis per Hypatium et Demetrium, beatissimos episcopos, ut nec vestram sanctitatem lateat, quae et a quibusdam paucis monachis male et Judaice secundum Nestorii perfidiam denegata sunt. Petimus ergo vestrum paternum affectum; ut vestris ad nos destinatis literis, et ad sanctissimum episcopum hujus almae urbis, et patriarcham vestrum fratrem (quoniam et ipse per eosdem scripsit ad vestram sanctitatem, festinans in omnibus sedem sequi apostolicam beatitudinis vestrae), manifestum nobis faciatis, quod omnes qui praedicta recte confitentur, suscipit vestra sanctitas, et eorum qui Judaice aussu sint rectam denegare fidem, condemnat perfidiam. Plus enim ita circa vos omnium amor, et vestrae sedis crescet auctoritas; et quae ad vos est unitas sanctarum ecclesiarum inturbata servabitur, quando per vos didicerint omnes beatissimi episcopi eorum, quae ad vos relata sunt, sinceram vestrae sanctitatis doctrinam. Petimus autem vestram beautitudinem orare pro nobis, et Dei nobis acquirere providentiam."

„Mi sada priznajemo [valjanost] četiri sveta koncila: to jest, onaj iz 318 kad su se sveti oci okupili u gradi Niceji [Nicejski Koncil], i onaj kad se 140 svetih očeva sakupilo u ovom kraljevskom gradu [Koncil u Konstantinopolu], i od svetih otaca koji su se najprije okupili u Efezu [Efeški Koncil], i od svetih očeva koji su se bili sastali u Kalcedonu [Koncil u Kalcedonu], kako vaša Apostolska Stolica naučava i potvrđuje. Prema tome, svi svećenici koji slijede nauk vaše Apostolske Stolice, tako vjeruju, i ispovijedaju, i potvrđuju. Stoga smo požurili javiti vašoj Svetosti, kroz Hipatija i Demetrija, veoma blagoslovljenih biskupa, kako ne bi ostalo skriveno od vaše Svetosti koje su [nauke] bile zlo zanijekane od nešto malo redovnika, na Židovski način, u skladu s herezom Nestorija. Mi stoga tražimo tvoj očinski obzir, [moleći] da pismom upućenim nama i većini svetih biskupa ovog pravičnog grada, i patrijarhu, tvom bratu (budući je i on sam također pisao isto vašoj Svetosti, hiteći da u svemu slijedi Apostolsku Stolicu vašeg Blaženstva), obznaniš nama da tvoja Svetost prihvaća sve one koji pravovaljano priznaju ono što je određeno, i osuđuješ herezu onih koji su se usudili, na Židovski način, zanijekati pravu vjeru. Jer tako će ljubav svih prema tebi i autoritetu tvoje Stolice rasti još većom; i bit će ti sačuvano, jedinstvo svetih crkava, koje je bilo poremećeno, budući će kroz tebe svi najblagoslovljeniji biskupi naučiti iskreni nauk vaše Svetosti, a s obzirom na točke na koje ti *je bilo ukazano*. Mi sada preklinjemo njegovu Svetost da se moli za nas, i da zadobije za nas zaštitu neba.“

Papa Ivan odgovorio je na gornje pismo, datuma 24 Ožujka, A.D. 534.*

*Citiramo sljedeće iz njegovog odgovora:

"Gloriosissimo et clementissimo filio Justiniano Augusto,

"Johannes Episcopus Urbis Romae.

"Inter claras sapientiae ac mansuetudinis vestrae laudes, Christianissime principum, puriore luce tanquam aliquod sydus irradiat, quod amore fidei, quod charitatis studio edocti ecclesiasticis disciplinis, Romanae sedis reverentiam conservatis, et ei cuncta subjicitis, et ad ejus deducitis unitatem, ad cujus auctorem, hoc est

Istom prigodom car je napisao patrijarhu Konstantinopola. Citiramo prvi odlomak njegovog pisma, kako slijedi*:

„Epifaniju, najsvetijem i najblagoslovljenijem Nadbiskupu ovog kraljevskog grada, i Ekumenskom Patrijarhu:--Želeći da je vaša Svetost upoznata sa svime što se odnosi na stanje crkve, držali smo potrebnim iskorisiti te crkvene izvadke, i kroz njih očitovati koji su pokreti već započeli, iako smo mi uvjereni da i vi također znate za to. I budući da smo utvrdili da su izvjesni, otuđenici od Svete Katoličke i Apostolske Crkve, slijedili herezu bezbožnog Nestorija i Eutiha, mi smo proglasili crkvenu odredbu (kao što vaša Svetost to također zna) u kojoj smo osudili ludost tih heretika. Ni na koji način što mi nismo promjenili, ili ćemo promjeniti, ili smo mi (kao što vaša Svetost također zna) prešli preko tog stava Crkve koji je, milošću Božjom, još uvijek

apostolorum primum, Domino loquente praeceptum est, *Pasce oves meas*: Quam esse omnium vere ecclesiarum caput, et patrum regulae et principum statuta declarant, et pietatis vestrae reverendissimi testantur affatus. * * * Proinde serenitatis vestrae apices, per Hypatium atque Demetrium, sanctissimos viros, fratres et coepiscopos meos, reverentia consueta sescepimus: quorum etiam relatione comperimus, quod fidelibus populis proposuistis edictum amore fidei pro submovenda haereticorum intentione, secundum apostolicam doctrinam, fratrum et coepiscoporum nostrorum interveniente consensu. Quod, quia apostolicae doctrinae convenit, nostra auctoritate confirmamus."

*"Epiphanio sanctissimo et beatissimo Archiepiscopo Regiae hujus Urbis et Ecumenico Patriarchae.
"Cognoscere volentes tuam sanctitatem ea omnia quae ad ecclesiasticum spectant statum: necessarium duximus, hisce ad eam uti divinis compendiis, ac per ea manifesta eidem facere, quae jam moveri coepta sunt, quamquam et illa eandem cognoscere sumus persuasi. Cum itaque comperissemus quosdam alienos a sancta, catholica, et apostolica ecclesia, impiorum Nestorii et Eutychetis sequutos deceptionem, divinum antehac promulgavimus edictum (quod et tua novit sanctitas) per quod haereticorum furores reprehendimus, ita ut nullo quovis omnino modo immutaverimus, immutemus aut praeteregressi simus eum, qui nunc usque, coadjuvante Deo, servatus est, ecclesiasticum statum (quemadmodum et tua novit sanctitas) sed in omnibus servato statu unitatis sanctissimarum ecclesiarum cum ipso S. S. Papa veteris Romae, ad quem similia hisce perscripsimus. Nec enim patimur ut quicquam eorum, quae ad ecclesiasticum spectant statum, non etiam ac ejusdem referatur beatitudinem: quum ea sit caput omnium sanctissimorum Dei sacerdotum; vel eo maxime quod, quoties in eis locis haeretici pullularunt, et sententia et recto iudicio illius venerabilis sedis coerciti sunt."

sačuvan; ali u svim pogledima jedinstvo najsvetije od svih svetih crkava s njenom UZVIŠENOM SVETOSTI, PAPE DREVNOG RIMA (kojemu smo na sličan način pisali) bilo je sačuvano. Jer mi ne dozvoljavamo da bilo koja od tih stvari koja se odnosi na stanje crkve ne bude javljena NJEGOVOM BLAŽENSTVU, budući je on glava većine najvetijih crkava Božjih; čak su posebno iz tog razloga, kad god bi heretici iznikli u tim djelovima, bili potisnuti [doslovno, odrezani, kao izdanci drveta] mudrošću i pravednim odlukama te časne Stolice.“

Pisma iz kojih smo dali gornje izvadke mogu se naći potpuna, zajedno sa Justinijanovom Odredbom* na koju je ukazano, u Svesku Civilnog Zakona. Codicis lib. I tit. i

To, prvo službeno priznanje Papinstva, bilo je nakon toga sve više i više priznato i još više istaknuto od Fokusa i daljnjih careva.

Međutim čak i nakon što je bio priznat kao vladar, svećenički car, to još neko vrijeme nije bilo od prednosti za Papinstvo, samo isprazno ime; jer Justinijan je bio daleko od

*An extract from this edict reads as follows:

"Imp. Justinian. A. Constantinopolitis.

"Cum Salvatore et Dominum omnium Jesum Christum verum Deum nostrum colamus per omnia, studemus etiam (quatenus datum est humanae menti assequi) imitari ejus condensationem seu demissionem. Etenim cum quosdam invenerimus morbo atque insania detentos impiorum Nestorii et Eutychetis. Dei et sanctae catholicae et apostolicae ecclesiae hostium, nempe qui detrectabant sanctam gloriosam semper virginem Mariam Theotocon sive Deiparam appellare proprie et secundum veritatem: illos festinavimus quae sit recta Christianorum fides edocere. Nam hi incurabiles cum sint, celantes errorem suum passim circumeunt (sicut didicimus) et simpliciorum animos exturbant et scandalizant, ea astruentes quae sunt sanctae catholicae ecclesiae contraria. Necessarium igitur esse putavimus, tam haereticorum vaniloquia et mendacia dissipare, quam omnibus insinuare, quomodo aut sentiat sancta Dei et catholica et apostolica ecclesia, aut praedicent sanctissimi ejus sacerdotes; quos et nos sequuti, manifesta constituimus ea quae fidei nostrae sunt; non quidem innovantes fidem (quod absit) sed coarguentes eorum insaniam qui eadem cum impiis haereticis sentiunt. Quod quidem et nos in nostri imperii primordiis pridem satagentes cunctis fecimus manifestum."

Rima, sa svojim glavnim gradom u Konstantinopolu. Rim i Italija općenito, bila je pod utjecajem drugog kraljevstva—Ostrogota—koje nije priznalo Rimskog biskupa kao vrhovnog svećenika; jer oni su po vjeri uglavnom bili Arijanci. Papinstvo je stoga bilo uzvišeno i povlašteno samo po imenu, carevim priznanjem, sve do pada Ostrogotske Monarhije, kad je njegovo uzvišenje postalo stvarnom činjenicom. Ustvari, kao po nekom unaprijed smišljenom dogovoru, car je odjednom (A.D. 534) poslao Belisariusa i vojsku u Italiju, i šest godina nakon što je car priznao papu, Ostrogotska moć je iščeznula, i njihov kralj Vitig i cvijet njihove vojske bili su odnešeni zajedno s drugim trofejima ka Justinijanovim nogama. To je bilo A.D. 539, što je prema tome vremenska točka od koje bi smo trebali računati „*postavljanje* Grozote koja pustoši.“ Papinstvo je tada imalo svoj mali početak. Tada se je mali, osobiti „rog“ kojeg smo zapazili u Danijelovom proročanstvu (Dan. 7:8,11,20-22,25), tek počeo probijati na Rimskoj zvijeri. On se počeo formirati ili puštati korijen dva stoljeća ranije, i u dva stoljeća nakon svoje skromne pojave on je „izgledom bio krupniji negoli njegovi drugovi“—drugi rogov, autoriteti ili sile, na području starog carstva—i njegove oči, i njegova usta koja govore nadasve velike stvari, počeli su se razvijati; i počeo ja vladati nad drugim rogovima, tvrdeći da ima božansko pravo na to.

Prorok je rekao da tri roga trebaju biti iščupana, ili iskorijenjena, da naprave mjesta ili pipreme put za tu osobitu silu ili „rog.“ I tako je i bilo: Konstantin je izgradio Konstantinopol, i preselio tamo svoj glavni grad; to, premda je bilo povoljno za razvoj Papinstva u sjedištu careva, nije bilo povoljno za carstvo; i uskoro se smatralo korisnim podjeliti carstvo, i Italija je od tad bila poznata kao Zapadno Carstvo,

čije je sjedište ili glavni grad bio u Raveni. To je bio jedan od „rogova“: on je pao, A.D. 476, od ruku Herulija, drugoga od rogova, koji se podigao na njegovim ruševinama. Kao sljedeće je došlo Ostrogotsko kraljevstvo, drugi „rog,“ obarajući Herulija i uspostavljajući sebe kao vladara Italije, A.D. 489. I kao što smo upravo vidjeli, tijekom moći tog „roga“ (trećeg koji je trebao biti iščupan da napravi mjesto za papinski rog) je Justinijan priznao papinsku nadmoć; i njegovim naredbama, i njegovim generalom i njegovom vojskom, on je bio iščupan. I, kao što smo vidjeli, njegovo uklanjanje bilo je neophodno za napredak Papinstva na položaj moći, kao svojevrstne mješavine političke i vjerske moći—osobitog „roga,“ koji se razlikuje od svojih drugova. Doista činilo se nevjerovatnim da je Papinstvo tajno doprinijelo padu svakoga od tih „rogova“ ili sila, nadajući si tako otvoriti put za vlastito uzvišenje, baš kao što je u konačnici i bilo.

S rušenjem Ostrogota, Rimski je car bio priznat na neko vrijeme kao vladar Italije, i bio je predstavljen po Eksarzima; ali budući su oni imali njihov glavni grad u Raveni, a ne u Rimu, i budući da su priznali Papinstvo na pokazani način, slijedi da je od A.D. 539 Papinstvo bilo priznato kao glavni autoritet u gradu Rimu; i da je od tog datuma (kad je bilo „postavljeno“) počelo rasti i napredovati kao „rog“ ili sila među drugim „rogovima“ ili silama, predstavljajući prethodno ujedinjenu Rimsku silu. Činjenica znatno poremećenog stanja u Italiji, i posebno u Rimu, u tom razdoblju, koji je bio izložen pljački osvajača sa Sjevera, isto tako kao i teškim porezima kojekakvih gospodara tog vremena, potpomoglo je razbijanju političke lojalnosti carskoj sili u Konstantinopolu; tako da su crkveni vladari koji su uvijek bili s njima, govoreći isti jezik, i djeleći njihove prednosti i gubitke, bili spremno prihvaćeni od

naroda kao savjetnici, zaštitnici i vladari grada Rima i njegove okolice.

Nema sumnje, zaista, da je cilj Justinijanovog priznanja prava koje je Rimski biskup polagao na nadmoć nad drugima djelom bilo kako bi dobio njegovu suradnju u ratu kojeg je trebao voditi protiv Ostrogota, da povrati Italiju kao dio Istočnog Rimskog Carstva; jer utjecaj pape i crkve čak i tada nisu bili neznatni; i imati ih na svojoj strani u ratu bilo je kao pola dobivene pobjede, na samom početku.

Iako su se Goti pobunili protiv carstva, i opustošili grad Rim, oni nisu ponovno uspostavili svoju vlast, tako da je njegova jedina vladavina bila ona od crkve. I iako je uskoro došlo Lombardsko kraljevstvo i uspostavilo svoju vlast nad većinom Italije, čak svrgavajući vladavinu Istočnog carstva koju je Justinijan uspostavio rukama Ekzarha, ipak treba pažljivo zapaziti da su Lombardi priznali autoritet Papinstva u Rimu. Sve do kraja tog kraljevstva, u osmom stoljeću, nisu bili učinjeni nikakvi ozbiljni pokušaji protiv Papinskog autoriteta, priča o čemu služi samo tome da uspostavi činjenicu da su pape u stvari bili Rimski stvarni vladari, po tvrdnjama „nasljednici Cezara“—„duhovni Cezari“—iako su se pozivali na *zaštitu* vladavine u Konstantinopolu toliko dugo dok im je to koristilo. Kada su Lombardi konačno pokušali zaposjesti Rim, papa je molio Francuskog kralja da *zaštiti* crkvu (Papinstvo), i da ih održi u njihovoj dugoj neprekinutoj kontroli onog što su zvali „Baština Sv. Petra,“ za koju su tvrdili* da je bila darovana crkvi od Konstantina.

*Da su te tvrdnje bile lažne, i temeljene na krivotvorinama—„Krivotvoreni Ukazi“—sada je slobodno priznato, čak i od Rimokatolika. Konstantin nije bio dao takav dar: Papinstvo je izraslo do svoje moći i uprave u Rimu, kako smo ovdje opisali.

Francuski kraljevi, Pepin i Karlo Veliki, svaki je u svom redu doveo svoju vojsku za zaštitu Papinske vlasti, i porazio Lombarde. Potonji od tih je bio taj koji je A.D. 800 službeno predstavio Papinstvu nekoliko država poznatih kao „Papinske Države,“ na koje je već ukazano—*osim* grada i pregrada Rima, koje je Papinstvo već držalo od A.D. 539. Stoga, tada, Lombardsko kraljevstvo ili „rog“ nije spriječilo, niti zauzelo mjesto, papinskog roga, kako su neki nagađali, iako ga je ponekad naguravalo.

O tom napadu Lombarda na Rim, Gibbon kaže:

„Znameniti primjer pokajanja i pobožnosti bio je pokazan od Lutipranda, kralja Lombarda. Pod oružjem, na vratima Vatikana, osvajač je slušao glas Grgura I, povukavši svoju vojsku, odrekao se osvajanja, s poštovanjem posjetio crkvu Sv.Petra, i, izvršivši svoje pobožnosti, prinio svoj mač i bodež, svoj oklop i plašt, svoj srebrni križ i zlatnu krunu, na grob apostola.“ Međutim „Njegov nasljednik, Astolphus, proglasio je sebe jednakim neprijateljem cara i pape:...Rim je bio pozvan da prizna pobjedonosnog Lombarda kao svoje zakonitog vladara...Rimljani su oklijevali; oni su molili; žalili se; i prijeteći barbari bili su kočeni oružjem i pregovorima *sve dok pape* nisu uključili prijateljstvo saveznika i osvjetnika s one strane Alpa.“

Papa (Stjepan III) posjetio je Francusku, i uspio u dobivanju potrebne pomoći; i, kaže Gibbon, vratio se kao osvajač na čelu Francuske vojske koju je osobno vodio kralj [Pepin]. Lombardi, nakon tjedan dana otpora, pristali su na neslavan mir, i zakleli se *vratiti* posjede i poštivati svetost Rimske Crkve.

Kao primjer tvrdnji papa i vrste moći s kojom su zahtjevali i držali vlast, mi ponovno citiramo od Gibbona pismo Pape Stjepana III, poslanog u to vrijeme kralju Francuske. Lombardi

su ponovno napali Rim, kratko nakon što se Francuska vojska povukla, i papa je želio svježu pomoć. On je pisao u ime Apostola Petra, govoreći:

„Apostol uvjerava svoje usvojene sinove, kralja, svećenstvo i plemstvo Francuske, da, mrtav u tijelu, on je još uvijek živ u duhu; da oni sada čuju, i da *moraju poslušati*, glas osnivača i čuvara Rimske crkve; da Djevica, anđeli, sveci, mučenici, i sva nebeska vojska jednoglasno zahtjevaju, i da će priznati *obavezu*; da će bogatstvo, pobjeda i raj biti kruna njihovog pobožnog poduzimanja, i da će *vječno prokletstvo* biti kazna njihovog zanemarivanja, ako dopuste da njegov grob, njegov hram i njegov narod padnu u ruke nevjernih Lombarda.“ I Gibbon dodaje, „Drugi Pepinov pohod nije bio ništa manje brži i sretniji od prvog: Sv. Petar bio je zadovoljan; Rim je ponovno bio spašen.“

Kako je početak Papinske *vlasti* bio nejasan, a ipak važno da ga se jasno prepozna, izgleda da se zahtjeva pažljivo označavanje poput ovog gore. I zaključujući dokaz, da je A.D. 539 bio datum proročanski istaknut, mi citiramo *podudarno* svjedočanstvo iz Rimokatoličkih zapisa, kako slijedi:

„Nakon pada Zapadnog Rimskog carstva politički utjecaj papa u Italiji postao je od još veće važnosti, iz činjenice da su pape morali uzeti pod svoju zaštitu nesretnu zemlju, i to posebno Rim i njegovu okolicu, koji su tako često mjenjali gospodare i stalno bili izloženi invazijama grubih i brutalnih osvajača. Dok su nasljednici Sv. Petra bili toliko snažno zainteresirani za dobrobit stanovnika Italije potonji su bili potpuno zanemareni od careva Istočnog Carstva koji su još uvijek tvrdili da vladaju zemljom. Čak i nakon što je Justinijan I ponovno osvojio dio Italije [A.D. 539] i pretvorio to u Grčku provinciju, udes stanovnika nije bio bolji; jer su Bizantski

carevi jedino mogli iscrpsti porezima egzariju Ravene, ali joj ni na koji način nisu mogli priuštiti potrebnu zaštitu.

„Pod tim se okolnostima dogodilo da su...carevi...izgubili svu stvarnu moć, i ostali su *samo po imenu* gospodari vladavine, dok su pape, temeljem potreba trenutka, *praktički došli u posjed te nadmoći nad Rimskom oblasti*...Taj spontani rezultat velikodušnog napora bio je u kasnijim vremenima priznat kao *zakonito stjecanje* [od Pepina i Karla]...Pepin je...kako su to onovremeni pisci izrazili „*obnovio*“ osvojeno područje za Apostolsku Stolicu. Ta donacija *ili obnova* od Pepina bila je potvrđena i proširena od njegovog Sina Karla Velikog, koji je A.D. 774 okončao vladu Lombarda u Italiji. *Na taj legitiman način*, SVJETOVNA MOĆ I SUVERENITET PAPI, bila je, božanskom providnošću, *postepeno* uspostavljena.“

Gornji citati su iz „Povijest Katoličke Crkve,“ od H. Brueck, D.D. Svezak I, str. 250,251. Budući je to standardno djelo među Rimokatolicima, korišteno na njihovim sveučilištima i sjemeništima, i priznato od papinskih dostojanstvenika, njegovo svjedočanstvo je od vrijednosti, dodirujući *postupan* uspon zemaljske moći Papinstva, i *vrijeme* njegovog početka bilo je favorizirano okolnostima. To dokazuje da je pad Ostrogotskog kraljevstva A.D. 539 bio, kao što je jasno bilo naznačeno proročanskom mjerom (1260 godina), točan trenutak kada je taj u Božjim očima, pustošeći, odvratni sistem bio „*podignut*.“

U skladu sa istim pravcem razmišljanja, i u nastojanju da se jasno utvrdi činjenica da je Papinski autoritet počeo *prije* vremena Karla Velikog, drugo Katoličko djelo, *The Chair of St. Peter*, u poglavlju o „Rast zemaljske moći“ (C173), kaže: „Rimom je samo nominalno vladao Patricij imenovan od cara, dok su *u stvarnosti*, silom prilika, pape postali vrhovni gospodari grada.“ Kao dokaz tog autoriteta i vladanja, pisac nastavlja citirati povijesne dokaze o moći papa, i o bespomoćnosti

nominalnih vladara. On ukazuje na Papu Grgura Velikog (A.D. 590—samo pedeset godina nakon što je Papinstvo bilo „postavljeno“) kao primjer o *moći koju su pape već posjedovale*, govoreći:

„Nalazimo ga kako otprema Leontija kao upravitelja Nepija u Etruriju, naređujući stanovnicima da ga trebaju slušati kao što bi njega samoga. On ponovno imenuje Konstancija na važnu dužnost upravitelja Napulja. On kao sljedeće piše biskupima o *obrani i opremanju njima pripadajućim gradovima; izdaje naredbe vojnim zapovjednicima*...Jednom riječju, on postaje *stvarnim vladarem i zaštitnikom Italije*; tako da je u potpunosti opravdan kada kaže, „Tko god dolazi na moje mjesto kao pastor ozbiljno je zaokupljen sa vanjskim brigama, tako da često postane neizvjesno da li on izvršava funkcije pastora ili zemaljskog kneza.“

Tako je veliki bio rast zemaljske moći u kratkom vremenu od pedeset godina od svojih malih početaka, A.D. 539. Mi se stoga možemo osjećati sigurnima da je 1260 godina, ili tri i pol vremena, papinske vlasti, dobro i jasno označeno na oba kraja.

Danijel, koji je čuo limit koji je bio postavljen na moć gadosti da pustoši Crkvu i da gazi istinu, snagu Gospodinovog naroda, vidio je da to neće još odmah uvesti kraljevstvo Mihaela (Krista), i uzvisiti svece na položaj moći, nego da ih to samo bude oslobodilo od njihovog tlačitelja. To prema tome, još uvijek nije bilo razumijevanje koje je on želio: „Čuh, ali [još] ne razumjeh. Tada rekoh: Gospodine moj, što će biti svršetak [nakon] toga? On reče: Idi svojim putem, Danijele[beskorisno ti je da pokušavaš shvatiti stvar]; jer su te riječi zatvorene i zapečaćene do razdoblja svršetka. Od dana kad bude ukinuta svakodnevna žrtva i *postavljena* grozota koja pustoši[A.D. 539], bit će tisuću dvjesto i devedeset dana [godina. Tada] Mnogi će se očistiti [odvojiti], ubjeliti i

prokušati, ali će zli zlo postupati i nitko od zlih neće razumjeti; no mudri će razumjeti [tada]. Blagoslovljen je onaj tko čeka i dočeka tisuću tristo i trideset i pet dana [1335]. A ti idi svojim putem dok ne bude svršetak; jer ćeš otpočiniti i stati na svoju baštinu [nagradu] na svršetku dana.“ (Dan. 12:8-13)

Pažljivi će istraživač zapaziti da tih 1290 i 1335 proročanskih dana, doslovnih godina, imaju istu startnu točku kao i 1260 godina papinske moći da satire, naime, od vremena kad je grozota koja pustoši bila „postavljena“—A.D. 539. Kada se ta dva događaja zbivaju u različito vrijeme je spomenuto, kao i ovom slučaju—ukidanjem „svakodnevne“ (ili mnogo točnije, *svakidašnje* žrtve), i *postavljanjem* grozote—mi uvijek moramo računati od vremena kada je *oboje* bilo istina. Ukidanje „svakidašnje žrtve,“ kao što ćemo pokazati u idućem poglavlju, dogodilo se nekoliko godina prije postavljanja grozote 539; i bila je to važna stavka što je prouzročilo da bude nazvano „grozotom.“ Mi bi smo trebali i učiniti ćemo to, stoga, računati „*postavljanje*“ grozote od posljednjeg od ta dva događaja.

I zapazite nadalje, da su obje ove mjere bile dane u odgovoru na Danijelovo pitanje o tome što se treba dogoditi Božjim svetima nakon što njihova snaga (istina) bude bila oslobođena od Papinskog gnječenja, (to jest, nakon 1799), i prije podizanja kraljevstva Mesije—Mihaela. Odgovor je u biti bio da se Danijel ne treba nadati da će nadalje razumjeti, nego da u *trideset* godina nakon početka Vremena Svršetka ($1260 + 30 = 1290$), treba započeti započeti djelo čišćenja, ubjeljivanja i pročišćavanja među svetim narodom, u povezanosti s čime će mudrima među prokušanom, očišćenom, odvojenom klasom biti dano razumijevanje proročanstva; međutim spoznaja će biti tako

prenešena da bezbožni i nepročišćeni ju ne budu primili ili joj vjerovali. Nadalje je bilo pokazano, da će *pravo razumijevanje* vizije biti daleko od potpunog ili punog; u stvari biti će manjkavo u nekima od svojih glavnih elemenata sve do nakon 45 godina ($1290 + 45 = 1335$), ili 75 godina nakon početka Vremena Svršetka, A.D. 1799 ($1260 + 75 = 1335$). Na to je jasno ukazano u Hebrejskom tekstu, koji predstavlja stvar kao da stražari, koji su već vidjeli nešto, i koji strpljivo čekaju, budu iznenada (kada „1335 dana“ prođe) dobili puno, jasnije gledište, daleko iznad njihovih očekivanja. „Blagoslovljeni su oni!“

Računajući od A.D. 539, 1290 simboličnih dana završilo je 1829, i 1335 dana na kraju 1874. Neka čitatelj pažljivo prosudi kako točno ti datumi označavaju razumijevanje vizije, i svih proročanstava povezanih sa Vremenom Svršetka, i odvajanja, čišćenja, i pročišćavanja kao vatrom, da se dovede Božju djecu do djetetu sličnog, poniznog, povjerljivog stanja misli i srca, potrebnih kako bi mogli biti spremni primiti i cijeniti Božje djelo na Božji način i u njegovo vrijeme.

Vjerski je pokret doživio vrhunac 1844, sudionici u kojemu su tada, i od tada, bili općenito poznati kao „Drugi Adventisti“ i „Mileriti,“ zato što su očekivali da se drugi dolazak Gospodinov treba dogoditi tog datuma, i zato što je Gosp. William Miller bio vođa i glavni pokretač. Pokret, koji je počeo oko 1829, privukao je prije 1844 (kada su očekivali Gospodinov povratak) pažnju svih klasa Kršćanskog svijeta, posebno u Istočnom i Srednjem djelu SAD-a u kojima je izazvao uzbuđenje. Dugo prije toga Prof. Bengel, u Tubingenu, Njemačka, počeo je skretati pažnju na proročanstva i dolazak Mesijanskog Kraljevstva, dok je slavni misionar Wolf činio isto u Aziji. Središte djela, međutim, bila je Amerika, gdje su društvene, političke i vjerske prilike bile povoljne, više nego

drugdje, neovisnost u proučavanju Biblije isto tako kao i u drugim stvarima; baš kao što je prvi adventni pokret bio ograničen na Judeju, premda su svi pobožni Izraelci, posvuda, čuli manje ili više za njega. (Djela 2:5)

Svi znaju nešto o neuspjehu očekivanja Brata Millera. Gospodin nije došao 1844, i svijet nije bio spaljen sa vatrom, kako je on očekivao i učio druge da očekuju; i bilo je to veliko razočarenje za one od „svetog naroda“ koji su sa toliko pouzdanja očekivali Krista („Mihaela“) da se tada pojavi i da budu uzneseni s njim u moći i slavi. Međutim, bez obzira na razočarenje, pokret je imao svoje osmišljene učinke—buđenje zanimanja za temu o Gospodinovom povratku, i bacanje poruge na tu temu zbog pogrešnih očekivanja. Mi kažemo osmišljene učinke zato što je bez sumnje Gospodinova ruka bila u tome. To ne samo da je učinilo djelo koje odgovara onome prvog adventnog pokreta, kada je naš Gospodin bio rođen, kada su mudraci došli s istoka i kada „je narod bio u iščekivanju“ (Mat. 2:1,2; Luka 3:15), nego mu također odgovara i vremenski, dogodivši se baš trideset godina prije pomazanja našeg Gospodina, kad je imao trideset godina, na početku njegovog djela kao Mesije. Taj „Millerov Pokret“ kako ga se blago naziva, donio je također individualni blagoslov „svetom narodu“ koji je sudjelovao u njemu; to je vodilo do pažljivog istraživanja Svetog Pisma, i ka pouzdanju u Božju Riječ više nego u ljudske tradicije; i zagrijao je i nahranio i ujedinio srca Božje djece u nesektaškom zajedništvu; jer oni zainteresirani bili su iz svih denominacija, premda uglavnom Baptisti. Od kad je taj pokret završio, *neki* od tih su se organizirali i svezali kao nove sekte, zasljepljujući se tako za neke od blagoslova svojstvenih „žetvi.“

Iako se mi, kao što će čitatelji primjetiti, ne slažemo sa tumačenjima i zaključcima Gosp. Millera, na gotovo svakoj točki—videći *cilj*, isto tako kao i *način* i *vrijeme*, dolaska našeg Gospodina, u vrlo drugačijem svjetlu—ipak mi priznajemo da je taj pokret bio po Božjem planu, izvršavajući vrlo važno djelo u odvajanju, pročišćavanju, usavršavanju, i tako čineći spremnim, budni narod da bude pripremljen za Gospodina. I ne samo da je izvršio djelo pročišćavanja i ispitivanja u svojim danima, nego je, bacajući prijekor na studij proročanstva i na nauku o Gospodinovom drugom dolasku, od tada stalno služio da ispita i dokaže posvećene, bez obzira na bilo koju povezanost sa gledištima i očekivanjima Gosp. Millera. Samo spominjanje teme proročanstva, Gospodinovog dolaska i Milenijskog kraljevstva, sada izaziva prezir od svjetovno mudrih, posebno u nominalnoj crkvi. To je nesumnjivo bila Gospodinova providnost, i to je bilo u istu svrhu kao i slanje djetesca Isusa na neko vrijeme u Nazaret, „Bit će nazvan Nazarećaninom,“ iako je bio rođen u časnom gradu Betlehemu. To je očigledno bilo da istina može razdvojiti „prave Izraelce“ od pljeve Božjeg izabranog naroda. Pljeva je bila odagnana sa izjavom da je naš Gospodin bio Nazarećanin; jer oni su razmišljali, „Može li išta dobro doći iz Nazareta?“ Baš kao što sada mnogi naši suvremenici prezirno pitaju, „Može li išta dobro doći iz Adventizma?“ i odbacuju ne razmotrivši svjedočanstvo Gospodina i apostola i proroka. Međutim ponizni, sveti, mudri u Božjim očima premda bezumni po procjeni svijeta, nemaju takav stav.

Međutim „Millerov Pokret“ bio je više od toga: bio je to početak *ispravno* razumijevanja Danijelovih vizija, i da se u pravo vrijeme uklopi proročanstvo. Primjena Gosp. Millera tri i pol vremena (1260 godina) bila je praktički ista kakvu smo mi upravo dali, međutim on je napravio pogrešku ne započevši

1290 i 1335 razdoblja u istom trenutku. Da je to učinio bio bi u pravu. Naprotiv, on ih je započeo trideset godina ranije—oko 509 umjesto 539, što je okončalo 1335 dana 1844 umjesto 1874.* No ipak, bio je to *početak* ispravnog razumijevanja proročanstva; jer, na kraju krajeva, razdoblje 1260, kojeg je on vidio ispravno, bilo je ključ; i propovijedanje te istine (premda u kombinaciji sa pogreškama i krivim primjenama, i lažnim zaključcima) imalo je učinak odvajanja i pročišćavanja „mnogih,“ i to u vrijeme kad je Gospodin to preokrenuo.

Ne razumjevši način niti cilj Gospodinovog povratka, nego očekujući iznenadno pojavljivanje, i kraj svega u jednom danu, on je cijelo vrijeme pretpostavljao da proročanstva tada moraju završiti; i njego je cilj i napor bio sva ih stjerati u zajednički završetak: otud njegov neuspjeh—preko čega Bog nije tada prosvjetlio nikoga, jer tada još nije bilo vrijeme za daljnje prosvjetljenje.

Gosp. Miller bio je gorljivi i cijenjeni član Baptističke Crkve; i budući je bio pažljivi istraživač Svetog Pisma, proročanstva su se počela otvarati pred njim. Nakon što se sam najprije temeljito uvjerio, glede ispravnosti svojih primjena, počeo je širiti svoja gledišta među ostalim svećenicima, najprije uglavnom Baptistima, ali kasnije među svim klasama i svim denominacijama. Kako se djelo širilo, on, je s mnogim suradnicima, putovao i opsežno propovijedao. Početak njegovog djela među Baptističkim svećenicima bio je, što otprilike možemo naučiti iz njegovih memoara, 1829, Starješina Fuller iz Baptističke Crkve u Poultneyu, Vt., bio je prvi obraćenik koji je propovijedao svoja gledišta javno. U pismu napisanom nekih tri godine kasnije, Gosp. Miller kaže:

*Nismo bili u mogućnosti osigurati zapise Gosp. Millera da usporedimo njegova tumačenja. Mi smo samo saznali za datume na koje je on primjenio proročanske brojeve.

„Gospodin raspršuje sjeme. Ja sada mogu računati osim sebe, osam svećenika koji manje ili više propovijedaju ovu nauku. Znam za više od stotinu braće koji kažu da su prihvatili moja gledišta. Neka bude šta treba biti, „Istina je snažna i prevladat će.“

Tako se može vidjeti da je djelo razdvajanja kroz „Millerov Pokret“ imalo svoj početak u prorečeno vrijeme—na kraju 1290 dana, 1829.

No što sada reći o *gorljivom čekanju* sve dok 1335 dana ne bude dosegnuto? Tko je tako čekaao?

Neka od Božje djece, „sveti narod,“ uključujući i pisca, iako ne povezani sa „Millerovim Pokretom,“ niti sa denominacijom koja je kasnije organizirana, a koja se naziva „Crkva Drugih Adventista,“ čekali su i „gorljivo iščekivali“ Mihaelovo Kraljevstvo; i mi radosno svjedočimo o „blaženstvu“ predivnog jasnog razvijanja Očevog plana, i to od kraja 1874—kraja 1335 dana.

Riječima ne možemo izraziti to blaženstvo! Samo oni koji su bili osvježeni u duhu s tim novim vinom Kraljevstva mogu to cijiniti, ako to možemo opisati. Prema tome to je nešto što se trebalo osjetiti, a ne da se kaže o tome. Tada i od, od kraja tih 1335 proročanskih, simboličnih dana su dragocjena gledišta o Gospodinovoj *prisutnosti*, i činjenica da mi čak sada živimo u vremenu „žetve“ ovog Evanđeoskog doba, i u vremenu podizanja Mihaelovog (Kristovog) kraljevstva, postalo poznatima.

O kakvog li blaženstva tog pogodnog vremena! O kakvog li sklada, ljepote, veličanstvenosti božanskog plana kad se počeo razotkrivati kada se navršilo 1335 dana! Ova serija STUDIJA SVETOG PISMA je bila izdana, da izrazi, koliko to leži u našoj moći, to „blaženstvo“ i još punije razotkrivanje božanskog plana, budući je došlo *pravo vrijeme* da to sav „sveti narod“ koji sada živi razumije. Nitko osim „svetog naroda“ to ne može

razumjeti. To je dato kao milost. „Nitko od zlih neće razumjeti“; i oni od „svetog naroda“ koji se druže sa svjetovnicima, koji *nemudro* stoje na putu grešnika i sjede u zboru podrugljivaca, neće razumjeti, i neće biti u stanju da iskuse to blaženstvo, koje je sada namijenjeno jedino „svetima“ uistinu „mudrima,“ koji uživaju u zakonu Gospodinovu i o zakonu njegovu razmišljaju [proučavaju] dan i noć. (Ps. 1:1,2)

Ova je poruka što se tiče Mihaelovog kraljevstva, a postepeno se otvara od 1829 pa naovamo, simbolički predstavljena u knjizi Otkrivenje (pogl. 10:2,8-10) kao „knjižica“a za koju je „mudrima“ od „svetog naroda“ koji je bio predstavljen sa Ivanom, bilo rečeno da ju pojedu. I Ivanovo iskustvo, koje je izraženo u 10 retku, iskustvo je svih koji primaju te istine. One donose čudesnu slatkoću: Oh blaženstva! Međutim kasniji su učinci manje ili više mješanje gorčine prognoza sa slatkoćom. I učinak na one koji strpljivo ustraju do kraja je da očisti, pročisti i poboljša, i da tako učini nevjestu Kristovu spremnom za vjenčanje i uzvišenje, koje se treba desiti s krajem Dana Pripreme.

Glede tog razočarenja, a za koje smo pokazali da je bilo blagoslovom i početkom ispravnog tumačenje vizije, Prorok Habakuk je bio potaknut napisati riječ ohrabrenja, govoreći, (pogl. 2:2), „Zapiši viđenje i učini ga razumljivim na pločama[kartama], da može trčati onaj [koji želi] tko to čita...ako se i otegne, *čekaj na nj* [„Blagoslovljen je onaj tko čeka i dočeka 1335 dana“]; jer će svakako doći, neće zakasniti.“ Njeno naizgledno otezanje ili oklijevanje nije bilo takvo, nego djelomična pogreška od strane Gosp. Millera, koju je Gospodin predvidio i dopustio za ispitivanje njegovog „svetog naroda.“

Kao dokaz posvećenja, proučavanja Biblije i vjere izazvanih s tim pokretom, citiramo iz pisma kojeg je napisao Gosp.

Miller, nakon razočarenja iz 1844, onima koji su bili razočarani s njim, kako slijedi:

„Uvijek zahvaljujemo Bogu za vas, kada čujemo, kao što smo već, da je ovo naše i vaše razočarenje proizvelo u vama, a nadamo se i u nama također, duboko poniženje, i pažljivo preispitivanje srca. I premda poniženi, i s mjerom boli, izrugivanjima zlog i pokvarenog naraštaja mi nismo ustrašeni ni oboreni. Vi možete, svi vi, kad vas se upita za razloge vaše nade, otvoriti vaše Biblije, i sa krotkošću i strahom pokazati onome tko vas pita zašto se nadate slavnom pojavljivanju velikog Boga i našeg Spasitelja, Isusa Krista. Vi ne trebate niti u jednom slučaju uputiti takvoga vašem svećeniku, za razlog vaše vjere. Vaše kredo je Sveto Pismo;...vaša filozofija je mudrost koja dolazi odozgo od Boga; vaša veza jedinstva je ljubav i zajedništvo svetih; vaš učitelj je Sveti Duh; i vaš je profesor Gospodin Isus Krist...Mi vas potičemo, sa svom ljubavlju i zajedništvom svetih, da se čvrsto držite te nade. Ona je zajamčena sa svakim obećanjem u Riječi Božjoj. Ona vam je zajamčena sa dvije nepromjenjive stvari – riječju i zakletvom Božjom u kojima Bogu nije moguće lagati. Ona je potvrđena i zapečaćena smrću, krvlju, i uskrsnućem, i životom Isusa Krista...Ne bojte se braćo; Bog vam je rekao što trebate reći. Činite kako vam je zapovijedio, a on će se pobrinuti za ostalo. Bog kaže, „nego im reci: *Bližu su dani i ostvarenje svakog viđenja.*“ [vidi Ezek. 12:22,23]...Za mene je gotovo očito pokazano da je Božja ruka u toj stvari. Mnoge tisuće počele su proučavati Sveto Pismo s našim propovijedanjem...Božja je mudrost u velikoj mjeri označila našu stazu, *koju je on osmislio za takvo dobro koje će on ostvariti u svoje vrijeme i na svoj način.*“

Jedna od usporedbi našeg Gospodina bila je izričito data da prikaže to razdoblje čekanja, od razočarenja 1844 pa do shvaćanja na kraju „1335 dana.“ Mi ukazujemo na---

Usporedbu o Deset Djevica

--Mat. 25:1-12--

Ta usporedba počinje sa „Tada,“ ukazujući tako da nije bila primjenjiva odjednom, u Gospodinov dan, nego u neko vrijeme u budućnosti. "*Tada* će kraljevstvo nebesko [u svojem embrio stanju—predstavljeno po nekima ili cijelim svetim narodom, kandidatima za nasljedstvo u tom Kraljevstvu] biti kao kad deset djevica uzeše svoje svjetiljke i iziđoše u susret zaručniku. Pet ih bijaše ludih, a pet mudrih.“

Brojevi nisu značajni; niti su omjeri. Usporedba uči o pokretu među nasljednicima Kraljevstva, u očekivanju sastajanja sa Zaručnikom—pokret u kojem će se očitovati dvije klase, ovdje nazvane „lude“ i „mudre.“ Riječ „djevica“ označava ono što je čisto; stoga ti koji su predstavljeni u usporedbi, i ludi i mudri, predstavljaju „sveti narod.“ U stvari nitko tko ljubi Zaručnika, čeznući za susretom sa njim, ne mogu biti ljubitelji grijeha, čak iako su mnogi od njih „ludi.“

Pokret kojeg je naveo naš Gospodin u ovoj usporedbi točno odgovara onome koji je počeo sa „Millerovim pokretom,“ i koji je još uvijek u tijeku. To je, iako je počelo sa Baptistom, nenedominacijski pokret, kojem su se uglavnom pridružili bogobojazni i vjerni iz svih denominacija. Izvještaji iz tih vremena, o njihovoj žarkoj revnosti, itd., ispunjavaju naša srca sa divljenjem za muškarce i žene koji su pošteno postupali iz svojih uvjerenja, premda se mi ne možemo složiti s tim uvjerenjima. Novac je bio izlivan poput vode, za štampanje traktata i novina na različitim jezicima, i za slanje poruke širom svijeta. Rečeno je da se po crkvama svih denominacija tada bio raširio duh oživljavanja, i da su u nekim skupštinama, gdje su svi bili pod utjecajem ovog učenja, oni koji su imali ušteđeni novac stavljali taj novac u gomile na stol ispred

propovjedaonice, gdje su ga svi kojima je trebao mogli uzeti; i iskrenost i revnost vjernika tog vremena bila je takva da je bilo rečeno, da novac koji je tako bio posvećen Gospodinu nije trebalo čuvati, kao i da oni koji ga ne trebaju da ga ni neće taknuti.

Sve djevice u usporedbi su bile prikazane da imaju svjetiljke koje su bile očišćene i davale im svjetlo. Te svjetiljke predstavljaju Sveto Pismo („Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka“); i takvo *sveopće* pripremanje svjetiljki – istraživanje Svetog Pisma – od svih klasa Kršćana vjerovatno se nikad prije nije dogodilo. Ulje predstavlja duh istine. On je tada bio očitovan, u svjetiljkama svih; ali svi nisu imali duha istine u sebi—„posudama.“

Razočarenje iz 1844 je kratko zabilježeno u usporedbi, sa izjavom da je „mladoženja okasnio“—naime, to se tako činilo onima koji su čekali. I zbunjenost i tama koje su svi iskusili, i mnoga lažna i vizionarska gledišta koja su ušla u neke koji su tamo bili razočarani, u usporedbi su prikazani sa izjavom: „Budući je mladoženja okasnio, sve su one *zadrijemale* i zaspale.“ Da, i u njihovoj tami i drijemežu mnogi su sanjali čudne, nerazumne stvari.

Međutim usporedba pokazuje drugi pokret, sličan, no ipak drugačiji, među istim djevicama. Ukazano je na istu općenitu klasu ali ne nužno i na iste osobe. Kao što je prvi pokret bio rezultat svjetla na proročanstvu, što se tiče vremena za Mesijin drugi dolazak kao Zaručnika Crkve, tako je bilo i s drugim pokretom. Ali postoji nekoliko razlika. Isprva, svjetiljke svih djevice jednako su gorjele, i grupa koja je očekivala Zaručnika bila je mješana; dok u drugom pokretu, iako će se sve probuditi, samo će oni biti izvedeni koji imaju duha istine u svojim srcima, isto tako kao i Biblijsku spoznaju—pripremljenu svjetiljku.

Razočarenje je bilo prorečeno za prvi pokret, i bilo je nužno čekanje na 1335 dana; ali drugi nije bio razočarenje, i čekanje više nije bilo potrebno; jer je ispunjenje došlo točno na kraju 1335 proročanskih dana—u Listopadu 1874. Baš po završetku 1335 dana, razdoblja čekanja, počelo se razabirati činjenicu o prisutnosti našeg Gospodina, kako to naučavaju navedena proročanstva. Bilo je veoma rano u jutro novog doba, međutim bilo je to „u ponoć“, barem što se tiče dubokog spavanja djevica, da je izišao povik (koji još uvijek odzvanja), „Evo zaručnika, izađite mu u susret!“—ne Zaručnik *dolazi*,** nego *Evo on je došao*, i mi sada živimo u „[*parousia*] prisutnosti Sina Čovječjega.“ I takav je bio karakter sadašnjeg pokreta, od tog datuma: objava Gospodinove *prisutnosti* i djela kraljevstva koje je sada u tijeku. Pisac, i suradnici, objavljivali su činjenicu o Gospodinovoj *prisutnosti*, pokazujući je iz proročanstva, i na kartama ili pločama, poput ovih korištenih u ovoj knjizi, sve do jeseni 1878, kada su bile učinjene pripreme za početak našeg sadašnjeg časopisa, „SIONSKA STRAŽARSKA KULA, i *Glasnik Kristove Prisutnosti*.“ Uz Gospodinov blagoslov, milijuni primjeraka tog časopisa su raširili po svuda radosne vijesti da se vrijeme navršilo, i da se Kristovo Kraljevstvo čak sada *podize*, dok se ljudska kraljevstva i sistemi raspadaju idući prema svom konačnom uništenju.

Usporedba nas upozorava da, iako sve iz klase djevica pripremaju svoje svjetiljke, sve ne mogu vidjeti. Samo oni koji imaju ulja u svojim posudama (u sebi—potpuno posvećeni) mogu dobiti svjetlo iz svojih svjetiljki, i cijeniti činjenice. Drugi (svi su čisti, djevice) će nabaviti ulja i svjetla u neko vrijeme, i biti uvelike blagoslovljeni njime; međutim samo oni

*Najstariji Grčki manuskripti (Sinajski i Vatikanski) izostavljaju *dolazi*, i glase, „Evo, Zaručnika!“

koji su ispunjeni s uljem, s duhom istine, će imati svjetlo u pravo vrijeme i dobiti veliki blagoslov. Samo takvi ulaze sa Zaručnikom na svadbu. Ulje, ili duh posvećenja, i njegovo prateće svjetlo ne mogu biti prenašani sa djevice na djevicu. Svatko sam za sebe treba biti ispunjen sa duhom; svatko se mora sam opskrbiti sa tim uljem (Istina, i njen duh posvećenja i svetosti); i cijena je znatna u smislu samoodricanja i krivog prikazivanja i vatrene kušnje. Iskustvo u velikom vremenu nevolje će biti trgovina u kojoj će lude djevice kupiti njihovo ulje. Međutim tada će biti prekasno za ući na svadbu, kao članovi Nevjeste, Janjetove žene. Međutim, Sveto Pismo ističe, da kao posude „s manje časti,“ ti, pokajavši se zbog svoje ludosti, neće biti uništeni; nego, budući će tako biti podešeni za Gospodarevu upotrebu, one će mu još *poslužiti* u njegovom hramu.

Ponavljajući anđelove riječi Danijelu—redak 13 glasi: „A ti idi svojim putem dok ne bude svršetak; jer ćeš otpočiniti i stati na svoju baštinu[nagradu] na [nakon]svršetku [1335] dana“—tijekom žetve koja će tada početi.

U izrazu, „A ti idi svojim putem dok ne bude svršetak,“ trebalo bi zapaziti da je taj „svršetak“ veoma drugačijeg značenja od „Vremena Svršetka.“ „Žetva je svršetak svijeta“; i žetva je, kao što je već pokazano, razdoblje od 40 godina od kraja A.D. 1874, završetka „1335 dana,“ pa do kraja A.D. 1914. I Danijel treba primiti svoju baštinu, nagradu ili udio u Kraljevstvu Mihaela (Krista), zajedno sa svim svetim prorocima, isto tako kao i sa svecima Evanđeoskog doba, na kraju ovog razdoblja „žetve“; sveci su prvi po redu, isto tako kao i časti, u tom Kraljevstvu. (Hebr. 11:40) Vidi STUDIJE SVETOG PISMA, Svezak Prvi, str. 288.